

Kókai János

A vers útvesztése

Sejtjeim magányossá válnak.
Nézik egymást.
Valaha együtt járták az erek útvesztőit.
Most a veszteség kézzelfoghatóbb,
mint ifjúkorom alkohelmámorában,
mikor a pezsgős pálinkától kétségbeesetten
kapualjak köveire hajtottam le fejem.
Azt hittem, keményebb fájdalom ennél nem lehet.
Most, mikor kapcsolódni látszódnak kívülről
életem elipszisei,
ellibbenek mégis a remény rémeitől,
hisz már jobban ismerem
tükröből visszaremegő ábrázatomat.
De az ábra, mi kirajzolódik, megoldhatatlanul absztrakt.
Te azt mondd, van idő, mikor a kaleidoszkóp összeáll,
és szép.
Szépen vagyunk, mosolygok rád,
ez nem cinizmus,
ez a gödör valósága,
hogy el kell veszteni DNS-em láncolatát,
és ebből lesz kezemre bilincs,
és nincs kilincs, mivel benyithatnék bárhová.
Mert a vers nem lehet más,
mint az, amit el akarsz kerülni,
jövök rá a felolvasáskor,
kivakart seb,
mely sebesen mutat a pusztulás gyönyöre felé.

A messzi távolsága

Már nem keresem a nők szemeit.
Szélfútta hajam fehéren vakít.
Vak lettem a szépre,
kihullott szálánként rakosgatom emlékeim.
Igyekszem összefésülni a fékezhetetlent,
de kudarcom csak erősíti,
hogy a buszok ablakában tükröződő lányok
üveges vágyai az útestre vetülnek.
Egyedül a tehetetlenségem vágyom elültetni.
S kikel-e még valaha,
testem lesz-e fa
lakótelepek romjai közt?
A románcok a Kazinczy utca bárjaiba száműzettek,
üzekedve magukért,
önszerelmük rügyeként.
Ügyet csinálhatnék abból,
hogy az idő kéménye egyre vastagabban füstöl.
Gázmaszkot szerezhetnék
aprókat lélegezve,
hogy tovább, még tovább érjek,
de Mozartnak se adatott sok,
s feladni, Uram, nem tanultam miképp kell,
ha a szép már nem közelít.